

Forslaget skal ses på baggrund af overvejelserne i udvalget til forberedelse af en værdig markering af 50-året for 29. august 1943 i samarbejde med Det mosaiske Troessamfund - »29. august udvalget« - nedsat under Statsministeriet.

Af udvalgets overvejelser fremgår det, at alle, der er retligt anerkendt efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre efter § 1a i lovens afsnit I, bør være berettiget til hædersgave uden hensyn til invaliditetsgrad.

På den baggrund foreslås indsat en ny bestemmelse ved § 37a, hvorefter der for persongrupper omfattet af lovens § 1a, stk. 1, nr. 1-4 og § 1c ikke stilles krav om tab af erhvervsevne med halvdelen eller derover. Ligeledes foreslås, at dispensationsbestemmelsen i lovens § 1a, stk. 2 finder tilsvarende anvendelse.

Årsagen til, at personer omfattet af § 1b ikke er medtaget i forslaget, er, at disse ikke har ydet nogen indsats for de allierede.

Den gældende regel i § 37 om hædersgaver oprettholdes, da det ikke kan udelukkes, at der efter gennemførelsen af nærværende forslag kan forekomme tilfælde, hvor § 37 stadig kan have betydning.

Til nr. 2.

Ifølge den nuværende ordning er behandlingen af sager om hædersgaver efter lovens afsnit II henlagt til Erstatningsrådet.

Derimod er sager om erstatning efter lovens afsnit I henlagt til Arbejdsskadestyrelsen.

Ved ydelse af hædersgave til invaliderede er Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om invaliditet hidtil blevet lagt til grund.

Spørgsmålet om ydelse af hædersgave er således ex officio blevet behandlet på grundlag af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om ydelse af invaliditetserstatning eller erstatning til efterladede, herunder spørgsmålet om anerkendelse efter lovens afsnit I, jf. § 1a.

Ved lovforslagets gennemførelse skal der stadig træffes afgørelse af spørgsmålet, om de pågældende kan anerkendes som hørende til de persongrupper, der er omfattet af § 1a, stk. 1, nr. 1-4 og § 1c i afsnit I. Tilsvarende vurdering finder som nævnt sted i forbindelse med en vurdering om erstatning efter afsnit I.

Det foreslås derfor, at kompetencen til at behandle sager vedrørende hædersgaver henlægges til Arbejdsskadestyrelsen med mulighed for at indbringe Arbejdsskadestyrelsens afgørelse for Erstatningsrådet.

Derved bliver Arbejdsskadestyrelsen første instans for erstatningssagerne og for hædersgavesagerne.

Da det som nævnt under bemærkningerne til § 1, nr. 1 ikke kan udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor § 37 stadig kan have betydning, foreslås det, at Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt en persons erhvervsevne er forringet med halvdelen eller derover, kan indbringes for Ankestyrelsen. Dette svarer til den nuværende ordning.

Det foreslås samtidigt, at ansøgning om ydelse af hædersgave indgives til Arbejdsskadestyrelsen. Bortset fra personer, der i forvejen modtager rente efter loven, har Arbejdsskadestyrelsen (eller Erstatningsrådet) ikke mulighed for selv at finde frem til de berettigede. Det er derfor nødvendigt at indsætte en bestemmelse om, at ydelse af hædersgave sker efter ansøgning.

For så vidt angår de personer, der i forvejen er kendt af Arbejdsskadestyrelsen, fordi de modtager rente efter loven, vil Arbejdsskadestyrelsen dog ex officio tage spørgsmålet op om ydelse af hædersgave efter de nye regler.

§ 2

Til nr. 1.

Konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

§ 3

Hædersgaver efter § 37a udbetales fra ansøgnings-tidspunktet, dog tidligst fra den 1. januar 1994. Der henvises til bemærkningerne under § 1, nr. 2, hvoraf det fremgår, at Arbejdsskadestyrelsen ex officio vil tage spørgsmålet om ydelse af hædersgave efter § 37a op for personer, der i forvejen er kendt af Arbejdsskadestyrelsen, fordi de modtager rente efter afsnit I i loven.